

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Несподіваний візитер

Дідусь Ланселот пропонує неймовірну пригоду

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Блискавичний зліт

До джунглів Західної Африки через пустелю Сахару

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

За гарячими слідами

На рівнинах Східної Африки

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Відступ до бушу

Через Індійський океан до австралійського бушу

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Слід халоне

Дорога до Північного полюсу

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Невторований шлях

Озера та прерії Північної Америки

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Розваги та звитяги

Через Мексику до басейну Амазонки

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Кругам!

Через Анди до Патагонії

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Несподіваний візитер

Усе почалося ні сіло ні впало. Діти сімейства Доллібат збирали гриби в лісах і полях довкола своєї хатинки. П'ятнадцятирічна Емма, яка була найстарша, мала блакитні очі й біляве волосся. Її брати Конрад та Айвен були близнюками. Вони мали дванадцять років, волосся кольору каштанів і кирпаті носи, які через густі розсипи ластовиння скидалися на яйця дроздів.

Діти спромоглися зібрати великий кошик грибів із шапочками кремового кольору і вже прямували назад до хатинки, аж раптом сонце неначе сховалося за хмарою. На садок біля хатинки впала величезна тінь.

Діти вразилися, почувши, як згори до них звертається гучний, ре-вучий голос.

— Агов! Агов! Гей, ви там, дітлахи! — кричав голос.

Емма та близнюки задерли голови, роззявивши роти, й побачили дещо просто чудове й надзвичайне.

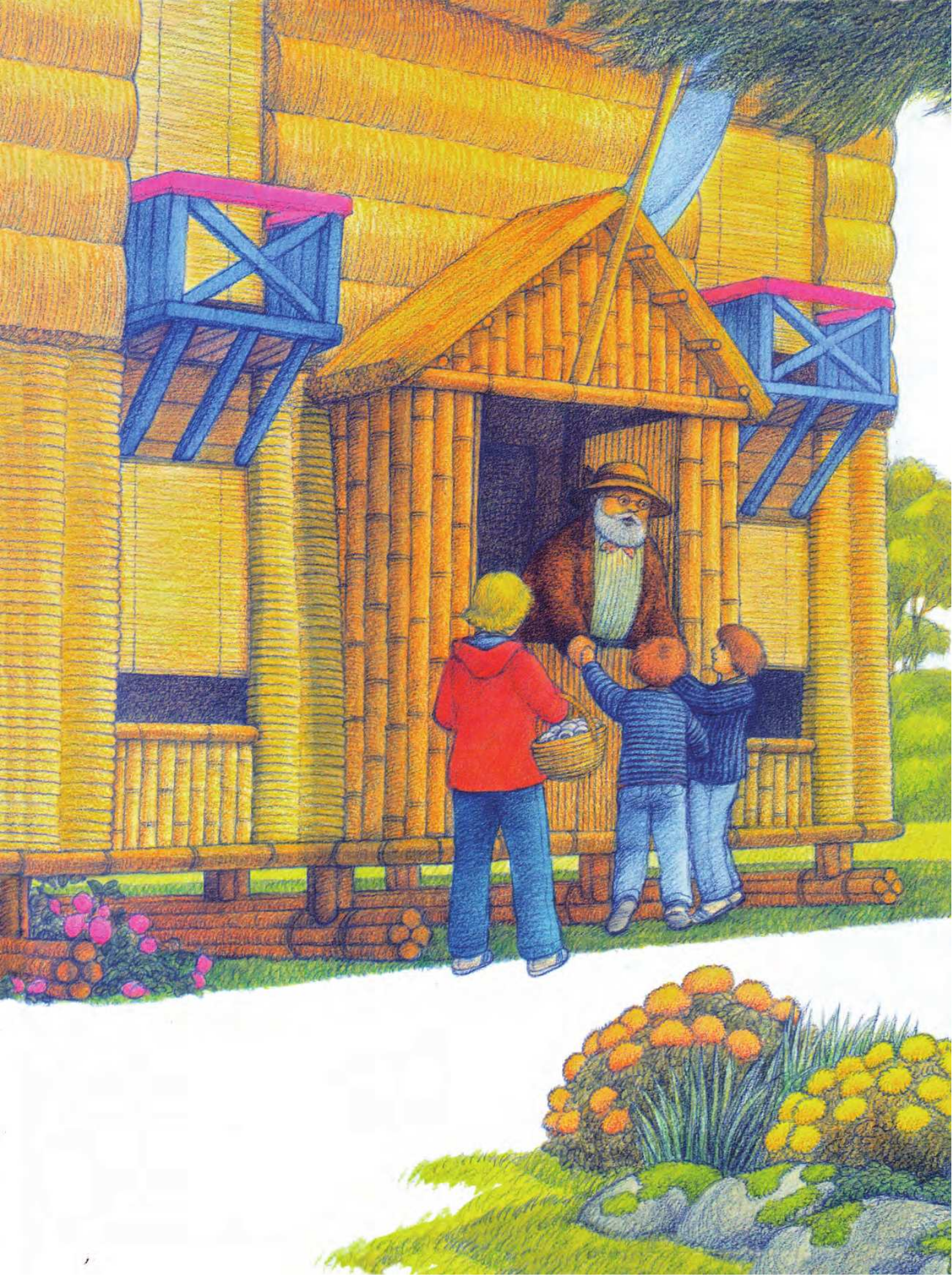

Над ними зависла велика барвиста повітряна куля, що переливалася, наче мильна бульбашка. Під нею була підвішена незвичайна конструкція з бамбука. Вона скидалася на велетенський кошик для прання, але мала вікна, віконниці та двері. На самому вершечку примостилася своєрідна веранда з трьома великими далекоглядами, а збоку визирали здоровезна біла борода й вуса, наче в моржа.

Беладана

— Гей, ви там, — ревів далі голос, який звучав так, ніби його власник усе життя ковтав дрібні камінці. — Це ви — діти сімейства Доллібат?

— Так, — відповіла Емма. — Але хто ви такий?

— Я, звісно, ваш двоюрідний дід Ланселот. Хіба матінка не розповідала вам про мене?

Діти похитали головами. Вуса нетерпляче засіпалися.

— Що ж, підсобіть мені тут, і я за мить спущуся.

Ланселот кинув два довгі канати з тонкого шовку й попросив дітей прив'язати їх до дерев, кожен окремо. Почулося легке сичання, неначе заспівали самі для себе кобри в кошику: Ланселот випустив повітря з кулі. Великий кошик, зарипівши й заскрипівши, сів на моріжок, а також (мені прикро) на улюблену трояндову клумбу місіс Доллібат. Відчинилися двері й з'явився дідусь Ланселот.

Він скинув капелюх і неабияк знітив Емму, схопивши її за руку й поцілувавши їй долоню. Вона наче запхала руку в стіг сіна — такі колючі в нього були вуса й борода.

— Ти, напевно, Емма, — зауважив дідусь Ланселот і відступив, щоб поглянути на неї. — А ви, мабуть, Айвен і Конрад, хоча Бог його знає, хто з вас хто.

Він енергійно потиснув руки їм обом, а вони серйозно відрекомендувались йому.

— Чудово, чудово, що я нарешті познайомився з вами, — продовжив він, тим часом як діти витріщилися на нього з роззявленими ротами. — Не дивуйтеся так мені. Ворушіться, ведіть мене всередину, до мами.

Діти першими пішли до хатини. Коли вони опинилися на кухні, гучне привітання Ланселота так налякало сердешну місіс Доллібат, що вона впустила тарілку з печивом і розсипала його по підлозі. Ланселот міцно обняв її та цмокнув у обидві рожеві щоки.

— Саллі, дівчинко моя, приємно бачити тебе знову, — промовив він, із любов'ю глипаючи на неї. — Давно мене вже не було.

— Гм... дуже приємно тебе бачити, Ланселоте, — знервовано відповіла місіс Доллібат. — Дуже приємно... гм... Як ти сюди дістався?

— На повітряній кулі, — відповів Ланселот. — Інакше подорожувати й не можна. Я спробував усе: каравани верблюдів, стада яків, кораблі, аероплани, все на світі, але повітряна куля — це, поза сумнівом, найкращий і найспокійніший засіб пересування.

— Дуже гарний, авжеж, — невпевнено відповіла місіс Доллібат. — Але чи справді вона безпечна?

— Ну звісно! — пролунала відповідь, коли Ланселот сів на стілець, а той обурено зарипів під його вагою. — Ідеально безпечна. А що, невже ти боїшся, що діти полетять зі мною?

— Що?! — вереснула місіс Доллібат. — Про що це ти?

— А ти хіба не одержала моєї телеграми? — запитав Ланселот, роздратовано смикаючи себе за величезні вуса. Місіс Доллібат мотнула головою.

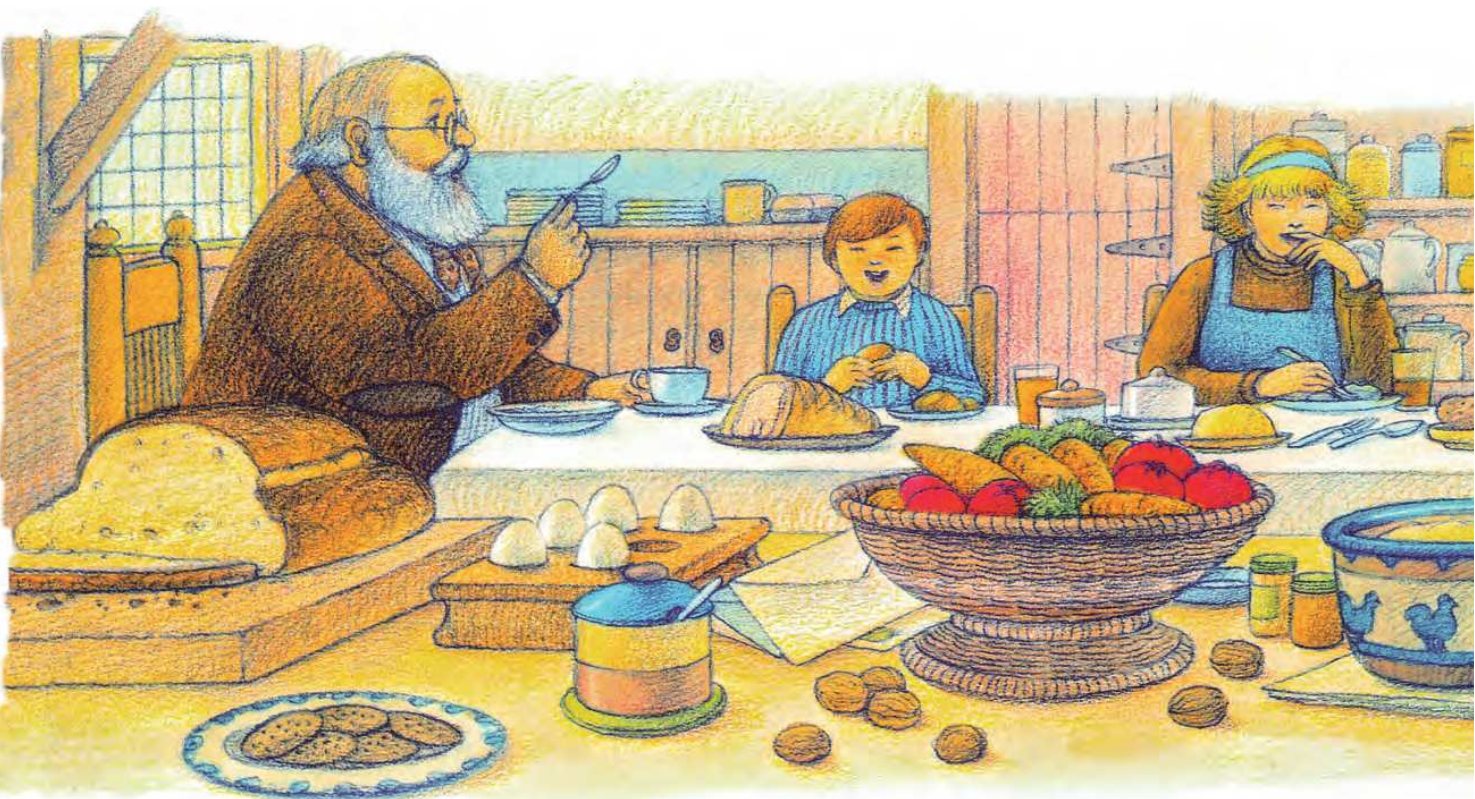
— Ми шукатимемо Персевалю, — пояснив Ланселот. — Він подався до Африки вивчати горил і не повернувся.

— Хто такий Персеваль? — запитав Конрад.

— Мій брат і ще один ваш двоюрідний дідусь, — відповів Ланселот. — Він зник два роки тому, і я дуже стурбований. Я збираюся його шукати, і мені стануть у пригоді ваші гострі зір і слух. Бог його знає, куди він забрався. Можливо, щоб його відшукати, нам доведеться облетіти весь світ.

— Але на повітряній кулі?! — зойкнула місіс Доллібат.

— Звісно! — проревів Ланселот. — Діти будуть у цілковитій безпеці. Це буде найбільшою причиною в їхньому житті, і я не прийму відмови.

— А як же школа? — видихнула місіс Доллібат.

— Я з цим розберуся, — твердо сказав Ланселот. — Зателефоную директорові. Подорож на «Беладоні» буде набагато цікавіша.

— Господоньку! — зойкнула місіс Доллібат. — Та їх же виключать.

— Ні, не виключать, — люто відказав Ланселот. — Якщо він спробує щось таке втнути, я особисто прийду до школи й розірву його навпіл чи, може, на четвертини.

Почувши про цей новаторський спосіб дати раду їхньому суворому, статечному директорові, діти захихотіли.

— А як же я? — кволо запитала місіс Доллібат, знаючи, що Ланселота, коли він із чимось визначився, вже не переконати на інше.

— Ти, моя дівчинко, вирушаєш у відпустку до Лондона, — промовив Ланселот. — Моя дружина Кончита допоможе тобі чудово провести час.

— Але ж мені це не по кишені, — видихнула місіс Доллібат.

— Тобі, може, й ні, зате мені по кишені, — сказав Ланселот. — Завдяки маленькій, але багатій золотій жилі, яку я відкрив у Перу, в мене чимало грошей. І годі вже сперечатися. Діти, виходьте надвір, я покажу вам «Беладону».

